

Saxorum in cumulum tot quondam ingentia tecta
Cernitis ? en Urbis quondam cognoscite vestrae
Immanem diro prostratae turbine casum ;
Et super his paulum juvet illacrymare ruinis .
Heu Patria , heu quondam Nutrix infausta tuorum ?
Non erat Illyricis florentior omnibus oris
Urbs alia , aut opibus tantum famaue vigeat ;
Ubertasque soli , multaeque frequentia gentis ,
Nobilitasque Virum , atque omnes servata per annos
Libertas , caelo tollebant , fortibus armis
Naturaque loci , murorumque obice circum
Defensam a validis vicini incursibus hostis .
Tot rebus Fortuna bonis invidit , & uno est
Conata excidio res vertere funditus omnes .

Tempus erat , vernis quo primas floribus herbas
Pingebat Natura , diemque ferebat ad Arcton ;
Jamque ea lux aderat , casum qua Fata parabant :
Horrentes caelum nebulae tegere undique visae ,
Imber vicina tenuis de nube pluebat ,
Aequoris insueto subsederat unda recessu ;
Praeterea auditi gemitus sunt edere magnos
Montes , atque cavis alte mugire cavernis .
Ecce tremit moto subsultans cardine tellus ;
Nec mora , deficiente solo , jam prodita pessum
Labitur omnis , & immani resoluta ruina
Urbs ima consedit humo : se pulveris ingens
Protinus in caelum nubes agit , atraque lucem
Involvit , noctemque refert . Quae in turbine tanto
Mens animusque fuit , rerum in vertigine tanta
Deprehensis ? iterum Tellus concussa videtur
Jam trepidare , [animum quoque nunc ita concutit horror]
Sub pedibusque labare solum , ruere ardua tecta
In caput : illa fuit quae mens , cum saxa domorum
Alta solutarum pluerent super , imaque tellus
Hisceret , obrueret fragor aures , lumina caligo ,
Effugiumque malo septis urgente ruinae

Ob-